

Efter nr. 3 skal investeringsforeninger kunne investere i danske specialforeninger eller afdelinger heraf.

Endelig foreslås i nr. 4, at investeringsforeninger også kan investere i udenlandske non-UCITS investeringsinstitutter med hjemsted, enten i et EU/EØS land, eller i et andet zone A land. Det er dog en betingelse, at disse investeringsinstitutter opfylder visse grundkrav, som minder om kravene i UCITS-direktivet. Disse krav er angivet i stk. 1, nr. 4, litra a-d.

Det første krav er, at det udenlandske investeringsinstitut har til formål at modtage midler fra en videre kreds eller offentligheden, som ud fra et princip om risikospredning investeres i sådanne instrumenter, som en investeringsforening kan investere i.

Det andet krav er, at instituttet på forlangende skal indløse sine andele med midler, der direkte eller indirekte hidrører fra formuen.

Det tredje krav er, at det udenlandske institut skal yde deltageren en beskyttelse, som svarer til den beskyttelse, som medlemmerne af en investeringsforening har. Det kræves udtrykkeligt, at bestemmelserne for det udenlandske investeringsinstitut vedrørende særskilt forvaltning af aktiver, låntagning, långivning og handel med værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter uden dækning skal opfylde kravene i UCITS-direktivet.

Det betyder i praksis, at disse udenlandske nationale investeringsinstitutter skal være undergivet en lovgivning og et tilsyn, som Finanstilsynet skønner, er ligeværdigt med beskyttelsesniveauet for deltagerne i en UCITS. Heri ligger også, at der skal være et tilfredsstillende samarbejde mellem Finanstilsynet og det pågældende udenlandske instituts tilsynsmyndigheder.

Ved bedømmelsen heraf forventes det, at Finanstilsynet tager udgangspunkt i den gældende praksis for at give markedsføringstilladelser til udenlandske nationale investeringsinstitutter.

Det fjerde krav er, at det udenlandske investeringsinstitut offentliggør en årsrapport og en halvårsrapport.

I stk. 2 stilles som et generelt krav til alle de kategorier af investeringsinstitutter – såvel UCITS som non-UCITS – som en investeringsforening ønsker at investere i, at de for deres eget vedkommende ifølge deres vedtægter eller fondsbestemmelser højst må investere 10 pct. af deres formue i andele i foreninger eller afdelinger heraf investeringsinstitutter eller afdelinger heraf.

I stk. 3 får en afdeling adgang til at investere højst 5 pct. af sin formue i andre afdelinger under den samme forening.

Efter den gældende lov om investeringsforeninger og specialforeninger må en afdeling ikke investere i andre afdelinger under den samme forening uden Finanstilsynets tilladelse. Finanstilsynet har givet enkelte tilladelser til at investere op til 5 pct. af en afdelings formue i en anden afdeling under den samme forening. Det er denne praksis, der lovfæstes, dog således at forbuddet mod, at en afdeling investerer i en anden afdeling under den samme forening, bortfalder. 5 pct.-grænsen gælder ikke for en forening eller afdeling, der investerer i andre foreninger, der administreres af det samme investeringsforvaltningsselskab. Forslaget er således en lempelse i forhold til de hidtil gældende regler.

Til § 91

Bestemmelsen er en uændret videreførelse af reglerne i § 59, stk. 1, nr. 3, og stk. 5 i den gældende lov om investeringsforeninger og specialforeninger. Bestemmelsen er en udnyttelse af undtagelsesbestemmelsen i UCITS-direktivets artikel 54, hvorefter danske investeringsforeningers køb af danske pantebrevs sidestilles med investering i værdipapirer, der er optaget til notering eller handles på et andet reguleret marked, som nævnt i § 87, stk. 1, nr. 2.

Bestemmelsen i stk. 1 tillader en investeringsforening at investere sin formue i tinglyste pantebrevs udstedt med sikkerhed i dansk fast ejendom. Pantebrevs spiller ikke længere en så vigtig rolle på det danske kapitalmarked, som de har gjort, men der er fortsat afdelinger, som investerer i pantebrevs.

Et pantebrev er et individuelt gældsbevis, hvormed der er ydet et lån på en bestemt sum penge. Som sikkerhed for lånet er der stillet pant i en bestemt fast ejendom. Selv om det drejer sig om individuelle gældsbevis, er det muligt løbende at værdiansætte en beholdning af pantebrevs ud fra kriterier som renteniveau, restløbetid og pantets placering indenfor ejendomsvurderingen. Der findes ligeledes et regelmæssigt arbejdende marked for handel med pantebrevs, således at pantebrevsene er tilstrækkeligt likvide til, at det er forsvarligt at lade dem indgå i en investeringsforenings formue.

Med henblik på at begrænse investeringsforeningens risiko ved investering i pantebrevs bestemmes, at panteretten ved pantebrevs erhvervelse, enten skal ligge indenfor 80 pct. af handelsværdien af den ejendom, der er stillet til sikkerhed for pantebrevs, eller at pantebrevs skal være sikret ved en garanti.

Det er med begrænsningen ikke hensigten at pålægge en investeringsforening at sælge allerede erhvervede pantebrevs, hvor pantesikkerheden som følge af